

SCÉNÁŘ

00:00 – 00:06 – Název filmu

00:07 - 01:15 Jirka mluví:

V letošním roce 14. února jsme si připomínali 75. výročí bombardování Drážďan. A právě v rámci tohoto spojeneckého bombardování byla také zasažena Praha. Ale v průběhu 2. světové války se Praha stala terčem bombardování několikrát. A to v listopadu 1944, kdy byla odhozena puma na elektrárnu v Holešovicích. 25. března 1945, kdy byly bombardovány nacistické průmyslové podniky a pražská letiště. A již zmíněný únorový útok, který se řadí mezi ty nejtragičtější. Útok trval několik minut, ale přesto Američani zasáhli velkou část Prahy – od Palackého mostu přes Karlovo náměstí, Nové Město a Vinohrady. Bomby zasáhly také části Vršovic, Nuslí a Podolí. Na Prahu tehdy zaútočilo 62 amerických letounů B17, ze kterých bylo svrženo 152 tun munice. Bylo zraněno téměř 1200 lidí a 701 lidí zemřelo. Kvůli náletům se náhle ocitlo bez domovů 11 000 Pražanů. Zničeno bylo mnoho významných budov, celých ulic a čtvrtí. V průběhu desítek let se podařilo téměř vše potupně obnovit.

01:16 – 01:59 Jirka mluví:

Bombardování Prahy zažila i paní Zlatuška Seidlová, když jí bylo 14 let. V době náletu byla doma se svými rodiči, bratrem a sestrou. „Ještě jí běhá mráz po zádech, když si na to vzpomene“, jak uvedla během svého vyprávění.

V tu dobu bydlela se svou rodinou pár ulic pod pražskou Florou, takže bomby naštěstí nezasáhly přímo jejich dům, který ještě dodnes v Praze stojí. Paní Seidlová si vše dobře pamatuje, neboť bombardování se událo za bílého dne. Jako první rodina zaslechla neuvěřitelně hlasitý rámus letadel a velké rány, které byly způsobeny dopadem bomb. Městem se rozléhaly sirény. Postupem času byly rány stále hlasitější a intenzivnější. Matka se snažila své děti ochránit.

02:00 – 02:46

Jirka se ptá: „A bylo ještě něco, jak se ta válka promítla do Vašeho života?“

p. Seidlová mluví (ve filmu z 1. části: 5:12 – 5:19; 5:58 – 6:34): „Promítla, protože jsme vlastně zakusili bombardování.

My jsme náhodou byli doma, bylo to přes den. Maminka nás chytla a postavila nás takhle mezi dveře, kde to bylo takový vyztužený, kdyby něco se dělo, tak aby....

Po mně ještě teď chodí mráz, opravdu. Zaprvé houkali, teďka ty rány a to všechno, to bylo strašně no...

Nám bylo..... Mně bylo těch deset, dvanáct, čtrnáct, sestra byla o dva roky starší a brácha byl o rok mladší, takže pro nás to bylo takový strašidelný.“

02:47 – 03:37 Jirka mluví:

Existuje několik tvrzení, které vysvětlují důvody útoku na Prahu.

Březnový útok z roku 1945 byl plánovaný a měl svůj jasný cíl a to zničit nacistické továrny a letiště.

Ohledně únorového útoku se jedná pravděpodobně o tragický omyl, způsobený sérií nepříznivých okolností - byly problémy s navigací a s počasím. Letouny ztratily původní kurz, porouchal se radar vedoucího letadla a vládla velká nepřízeň počasí nad Evropou. Američtí letci si mysleli, že se nachází nad cílem útoku – nad Drážďanami. Jiní letci poznali, že se jedná o Prahu, ale i přesto bomby spustili.

Nacisté využili únorový nálet pro svou propagandu, ve které Spojence odsoudili.

Paní Seidlová vzpomíná na důvody bombardování takto:

03:38 – 04:14 p. Seidlová mluví (ve filmu z 1. části: 5:20 – 5:57):

„Bylo řečeno tedy, že Američani se spletli a že chtěli trefit hlavně ty závody, který vyráběly kovový věci a takový věci. Tak tam se chtěli strefit, to byly většinou Vršovice a tam a nestrefili se. My jsme bydleli pod Flórou, to byly Vinohrady, Žižkov a všechny baráky přesně jak byly takhle do takového čtverce, tak vždycky v tom prostředním spadnul ten barák. No to bylo hrozný.“

04:15 – 04:38

Jirka se ptá: „Máte nějaké Vaše životní moto?“

p. Seidlová odpovídá (ve filmu z 2. části: 14:24 – 14:26; 15:10 – 15:22; 17:29 – 17:39):

„Můj tatínek vždycky říkal: „Když ke mně někdo přijde a i kdybych mu musel dát poslední kůrku, tak mu jí dám, protože vím, co to je mít hlad“.

A na závěr: „Já jenom říkám vám: Učte se, pokračujte v té věci, která vás zajímá.“

04:39 – 05:01 - Titulky